

Arrest

nr. 233 387 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers op 23 juli 2018 hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt:

Mijnheer de Burgemeester,
Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde,
[...]

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor

[...]

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen, en ingediend dd. 23.07.2018 (datum vermeld op het attest van inontvangstname, bijlage 3), gevolgd door een positieve adrescontrole op 13.11.2018, waarvoor op 08.10.2018 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 09.05.2009 werd mijnheer aangetroffen in de luchthaven met in zijn bezit een blanco gestolen Griekse verblijfstitel die frauduleus werd ingevuld, in het gezelschap van zijn vriendin H., D. (O.V.nr. X), die in het bezit was van een Italiaanse verblijfstitel op naam van B. V., geboren te Napoli op 22.02.1983, Italiaanse nationaliteit en ook hier betrof het een blanco gestolen en later frauduleus ingevuld exemplaar.

Ten aanzien van het koppel werd een bevel tot het verlaten van het grondgebied (afgekort tot BGV) genomen, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde. Dit bevel werd hen dezelfde dag nog betekend.

De betrokkenen werden overgebracht naar een gesloten centrum doch op 10.05.2009 werd mijnheer, gezien zijn gezondheidsklachten, overgebracht naar het ziekenhuis, waar hij op 11.05.2009 de benen nam en niet meer kon worden aangetroffen. Mevrouw werd gerepatrieerd op 18.05.2009.

Op 15.10.2009 werd de visumaanvraag van mevrouw geweigerd. Desalniettemin kwam zij naar eigen zeggen op 26.03.2011 opnieuw aan in België. Op 17.09.2012 werd ze op heterdaad betrapt bij een winkeldiefstal. Daarbij werden haar vingerafdrukken genomen door de politie van Grimbergen. Vervolgens werd op haar naam een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, opgesteld, voorzien van een inreisverbod van 3 jaar, de bijlage 13 sexies.

Op 07.10.2014 verklaarde mijnheer zich kandidaat vluchteling, doch zijn aanvraag om internationale bescherming werd op 12.11.2014 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) met de weigering om de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Deze beslissing werd hem betekend dd. 13.11.2014.

Op 20.11.2014 werd mijnheer het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 30 dagen, hem betekend dd. 25.11.2014.

Op 08.07.2016 verklaarde mevrouw zich kandidaat vluchteling, doch haar aanvraag om internationale bescherming werd op 18.04.2017 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RRV) met de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zijn beroep bij de Raad van State (afgekort tot RVS) werd niet-toelaatbaar verklaard.

Na de definitieve afsluiting van haar asielprocedure werd het eerder aan haar afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 23.11.2016, haar betekend dd. 28.11.2016, opnieuw uitvoerbaar. Op 25.04.2017 werd haar dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 05.05.2017.

Op 13.10.2017 heeft de RRV het beroep tegen het BGV verworpen.

Concluderend dient gesteld te worden dat de betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Ze verkozen echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, nochtans een wettelijke verplichting, en verblijven sindsdien op irreguliere wijze in België. Uit een dergelijk langdurig verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een verblijfsmachtiging.

De duur van de asielprocedures – namelijk 1 maand en 6 dagen wat die van mijnheer betreft en 9 maanden en 10 dagen wat die van mevrouw betreft – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De elementen van integratie, waaronder de duur van hun ten dele legale verblijf, de geboorte van hun 2 kinderen alhier, de scholing van hun oudste kind dat de Franse taal spreekt, de hangende aanvraag inzake de arbeidskaart type B voor mevrouw ingediend dd. 19.02.2018, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en

bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet ten gronde worden ingegaan op deze elementen.

Vooreerst dient herhaald te worden dat de duur van hun reguliere verblijf uiterst beperkt was in de tijd, nml. De duur van hun asielprocedure, zijnde 1 maand en 6 dagen wat die van mijnheer betreft en 9 maanden en 10 dagen wat die van mevrouw betreft. Ze hebben zich ondanks de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, moedwillig verder genesteld op het grondgebied en hebben hun kinderen verder laten schoolgaan ondanks hun uiterst preciaire verblijfstoestand. Aldus hebben ze de aangehaalde situatie louter aan zichzelf te danken.

De scholing van hun oudste kind in het 1ste leerjaar (zie het inschrijvingsattest van 2018), en haar beweerde vloeiende spraak van de Franse taal, vormen evenmin een buitengewone omstandigheid. Nergens uit blijkt dat dit een belemmering zou vormen voor een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland, ongeacht of zij daar al geweest was of niet. Nergens uit blijkt dat zij op haar prille leeftijd haar scholing niet zou kunnen verder zetten in het herkomstland, en gezien haar vaardigheid om een taal aan te leren, de kennis van haar moedertaal .

Dat hun 2 kinderen hier zijn geboren, vormt geen buitengewone omstandigheid daar deze kinderen dezelfde verblijfstoestand volgen als hun ouders en hun ouders dienen te volgen wanneer die gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Huidige aanvraag werd bovendien voorbarig ingediend want mevrouw stelt dat ze in afwachting is van een antwoord op een aanvraag inzake de arbeidskaart type B, ingediend dd. 19.02.2018. Nergens uit het dossier of uit de gegevenshistoriek van het Rijksregister blijkt dat ze inmiddels in het bezit zou zijn gekomen van een dergelijke arbeidskaart. Derhalve kan dit argument niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Tijdens de duur van de asielprocedure is het aan een kandidaat-vluchteling toegestaan om te werken met een arbeidskaart type C om alzo te kunnen voorzien in de eigen levensbehoeftes. Doch van zodra de asielprocedure ten einde is, vervalt dat recht. Het is de betrokkenen bijgevolg niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Bijgevolg kunnen de geponeerde werkbereidheid al dan niet in een knelpuntberoep en de voorgelegde elementen inzake tewerkstelling niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Daarenboven tonen ze niet aan ze in het herkomstland niet zouden kunnen arbeiden om te voldoen in de levensbehoeftes van hun gezin.

De betrokkenen wijzen op de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Albanië, en stellen dat zij zich tot de bevoegde ambassade in Sofia (Bulgarije) dienen te wenden, dat in alle redelijkheid niet van hen kan verwacht worden dat zij naar een ander Europees land doorreizen in onwettig verblijf om aldaar een aanvraag in te dienen, dat ze er niet over huisvesting beschikken, dat de lange verplaatsing noodgedwongen over land niet haalbaar is zeker gelet op de jonge kinderen met de vrees om onderweg te worden tegengehouden en teruggestuurd naar Albanië.

Het staat de betrokkenen vrij om voor hun terugreis naar Albanië de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Niets verhindert de betrokkenen derhalve om terug te keren via de reguliere weg.

Indien zij desalniettemin toch een nieuwe aanvraag wensen in te dienen, dan is het inderdaad zo dat zij zich moeten richten tot de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Bulgarije. Dit vormt geen buitengewone omstandigheid daar deze regeling geldt voor alle landgenoten van de betrokkenen, ook indien het een gezin betreft met jonge kinderen zoals in casu. De betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onoverkomelijk zou zijn om zich met de wettelijke verplichtingen in regel te stellen, dat zij, indien nodig, niet over een tijdelijke verblijfstitel zouden kunnen beschikken in Bulgarije of daar niet tijdelijk zouden kunnen verblijven. De aangegeven problemen zijn dezelfde waarmee andere landgenoten ook te kampen hebben, met inbegrip van de landgenoten met kleine kinderen. Ze kunnen voorafgaandelijke een afspraak via e-mail maken met de visumdienst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat is gestoeld op de schending van “art. 9bis iuo. de materiële motiveringsplicht (art. 62 Vreemdelingenwet iuo. art. 1-3 Wet 29 juli 1991) iuo. Schending van het gezag van gewijsde (art. 29 Ger.W.)”.

2.2.1. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat het middel, bij gebreke van enige toelichting, niet ontvankelijk is in de mate dat de schending van het gezag van gewijsde worden aangevoerd.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.3. Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet eoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend

op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven. De Raad is daarbij niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.4.1. In het eerste middelonderdeel betogen verzoekers dat de *eerste in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheid de volgende is:*

“(i) Lopende schooljaar kinderen

8.

In het gezin van verzoekers loopt A. (30.03.12) thans school in het eerste leerjaar aan de lagere school “Reine Astrid” in Brussel, (stuk 5.1)

Zij is hier geboren, is nooit in Albanië geweest en spreekt vloeiend Frans.

Het is allesbehalve in het belang van Anita dat het lopende schooljaar zou dienen onderbroken te worden om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst, alwaar zij nog nooit is geweest”.

2.2.4.2. In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord als volgt:

“De scholing van hun oudste kind in het 1ste leerjaar (zie het inschrijvingsattest van 2018), en haar beweerde vloeiende spraak van de Franse taal, vormen evenmin een buitengewone omstandigheid. Nergens uit blijkt dat dit een belemmering zou vormen voor een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland, ongeacht of zij daar al geweest was of niet. Nergens uit blijkt dat zij op haar prille leeftijd haar scholing niet zou kunnen verder zetten in het herkomstland, en gezien haar vaardigheid om een taal aan te leren, de kennis van haar moedertaal .”

Verzoekers zijn van oordeel dat de attaché geen standpunt inneemt nopens de aangevoerde omstandigheid dat een terugkeer onvermijdelijk het verlies van een schooljaar impliceert voor hun dochter, dat in alle redelijkheid kan worden gesteld dat het voor haar niet mogelijk is om middenin het schooljaar nog het schooljaar aan te vatten in Albanië, dat geen bevredigend of concreet antwoord wordt geboden op de omstandigheid dat een terugkeer hangende het schooljaar onvermijdelijk zal leiden tot het verlies van een schooljaar en dat het feit dat zij op haar leeftijd haar scholing zou moeten kunnen verderzetten in Albanië geen afbreuk doet aan dit aannemelijk gemaakt risico op verlies van een schooljaar.

Aangezien de verwerende partij van oordeel is dat niet blijkt dat het dochtertje van verzoekers haar scholing niet zou kunnen verder zetten in het herkomstland, heeft hij daarmee wel degelijk een antwoord

geboden op hun in de aanvraag aangevoerde bezorgdheid dat het lopende schooljaar zou dienen onderbroken te worden. Verzoekers stellen dan wel dat de verwerende partij geen standpunt heeft ingenomen over de aangevoerde omstandigheid dat een terugkeer onvermijdelijk het verlies van een schooljaar impliceert, maar dit werd niet aangevoerd in hun aanvraag, zoals blijkt uit de door hen geciteerde passus daaruit. Er werd enkel aangevoerd dat een schooljaar zou dienen onderbroken te worden, en daarop werd, zoals reeds werd gesteld, geantwoord.

Waar verzoekers aangeven het niet eens te zijn met het standpunt van de verwerende partij en betogen dat het niet mogelijk is om middenin een schooljaar nog de school aan te vatten in Albanië, omdat het schooljaar inmiddels vergevorderd is, moet erop worden gewezen dat, buiten de vaststelling dat dit slechts een bewering is zonder meer, verzoekers steeds de verlenging kunnen vragen van de termijn om het grondgebied te verlaten zodat ze hun terugkeer in functie van dit element kunnen organiseren.

Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.5.1. In het tweede middelonderdeel stellen verzoekers dat de tweede ingeroepen buitengewone omstandigheid de volgende is:

“8.

De tweede ingeroepen omstandigheid betreft de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Albanië:

(ii) Nopens de afwezigheid van Belgische diplomatieke post in Albanië

9

In Albanië is geen diplomatieke vertegenwoordiging alwaar verzoekers hun aanvraag zouden kunnen in dienen.

De bevoegde ambassade voor de onderdanen van Albanië bevindt zich immers in Soda (Bulgarije), (stuk 12)

Op het ereconsulaat in Tirana kan geen aanvraag om machtiging tot verblijf worden ingediend.

Het is voor verzoekers onmogelijk om de aanvraag in Sofia in te dienen. In alle redelijkheid kan van verzoekers niet verwacht worden dat zij naar een andere Europees land doorreizen in onwettig verblijf om aldaar in Sofia huidige aanvraag in te dienen.

Verzoekers beschikken aldaar ook niet over enige huisvesting, en de lange verplaatsing (immers onmogelijk via vliegtuig, en noodgedwongen over land) is niet haalbaar, zeker gelet op de aanwezigheid van de relatief jonge kinderen.

Er is bovendien niet de minste zekerheid dat verzoekers tijdens hun reis naar Sofia niet zouden worden tegengehouden en alsnog zouden worden gerepatrieerd naar Albanië, in welk geval het voor hen volstrekt onmogelijk wordt/is om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde ambassade in Soda (cfr. de terzake geldende bepalingen van de Schengen uitvoeringsovereenkomst).

In de gegeven omstandigheden kan van verzoekers redelijkerwijze niet verwacht worden dat zij hun aanvraag op de ambassade in Sofia zouden indienen.

2.2.5.2. De desbetreffende motivering luidt als volgt:

“De betrokkenen wijzen op de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Albanië, en stellen dat zij zich tot de bevoegde ambassade in Sofia (Bulgarije) dienen te wenden, dat in alle redelijkheid niet van hen kan verwacht worden dat zij naar een ander Europees land doorreizen in onwettig verblijf om aldaar een aanvraag in te dienen, dat ze er niet over huisvesting beschikken, dat de lange verplaatsing noodgedwongen over land niet haalbaar is zeker gelet op de jonge kinderen met de vrees om onderweg te worden tegengehouden en teruggestuurd naar Albanië.

Het staat de betrokkenen vrij om voor hun terugreis naar Albanië de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Niets verhindert de betrokkenen derhalve om terug te keren via de reguliere weg.

Indien zij desalniettemin toch een nieuwe aanvraag wensen in te dienen, dan is het inderdaad zo dat zij zich moeten richten tot de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Bulgarije. Dit vormt geen buitengewone omstandigheid daar deze regeling geldt voor alle landgenoten van de betrokkenen, ook

indien het een gezin betreft met jonge kinderen zoals in casu. De betrokkenen wijzen op de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Albanië, en stellen dat zij zich tot de bevoegde ambassade in Sofia (Bulgarije) dienen te wenden, dat in alle redelijkheid niet van hen kan verwacht worden dat zij naar een ander Europees land doorreizen in onwettig verblijf om aldaar een aanvraag in te dienen, dat ze er niet over huisvesting beschikken, dat de lange verplaatsing noodgedwongen over land niet haalbaar is zeker gelet op de jonge kinderen met de vrees om onderweg te worden tegengehouden en teruggestuurd naar Albanië.

Het staat de betrokkenen vrij om voor hun terugreis naar Albanië de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Niets verhindert de betrokkenen derhalve om terug te keren via de reguliere weg.

Indien zij desalniettemin toch een nieuwe aanvraag wensen in te dienen, dan is het inderdaad zo dat zij zich moeten richten tot de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Bulgarije. Dit vormt geen buitengewone omstandigheid daar deze regeling geldt voor alle landgenoten van de betrokkenen, ook indien het een gezin betreft met jonge kinderen zoals in casu. De betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onoverkomelijk zou zijn om zich met de wettelijke verplichtingen in regel te stellen, dat zij, indien nodig, niet over een tijdelijke verblijfstitel zouden kunnen beschikken in Bulgarije of daar niet tijdelijk zouden kunnen verblijven. De aangegeven problemen zijn dezelfde waarmee andere landgenoten ook te kampen hebben, met inbegrip van de landgenoten met kleine kinderen. Ze kunnen voorafgaandelijke een afspraak via e-mail maken met de visumdienst." De aangegeven problemen zijn dezelfde waarmee andere landgenoten ook te kampen hebben, met inbegrip van de landgenoten met kleine kinderen. Ze kunnen voorafgaandelijke een afspraak via e-mail maken met de visumdienst."

Verzoekers betogen dat de motivering dienaangaande redelijkerwijze niet kan worden aangenomen, om de volgende redenen:

- *de overweging van de attaché dat beroep kan worden gedaan op de IOM kan redelijkerwijze niet worden begrepen en vormt geen bevredigend antwoord op de buitengewone omstandigheid van verplichte indiening in Sofia;*
- *dat dit probleem zich ook stelt voor de landgenoten van verzoekers, impliceert uiteraard niet dat de verplichte indiening in Sofia niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd;*
- *verzoekers hebben geen wettig verblijf in Bulgarije en er is ook geen mogelijkheid om een tijdelijke verblijfstitel te vragen voor de indiening; het negatief bewijs (m.b.t. de onmogelijkheid om een verblijfstitel te vragen / te bekomen) kan niet gevraagd worden. Indien de attaché van oordeel is dat verzoekers wel over verblijfsrecht kunnen beschikken in Bulgarije voor de indiening van de aanvraag, komt het haar/ hem toe het bewijs hiervan te leveren, minstens een en ander aannemelijk te maken;*
- *dat zij aldaar (in Bulgarije) geen verblijfplaats hebben, is een omstandigheid welke door de attaché dan weer niet wordt ontmoet;*

Waar verzoekers hadden aangevoerd dat niet van hen kan worden verwacht dat zij naar Bulgarije doorreizen in onwettig verblijf, en dat er niet de minste zekerheid is dat zij tijdens hun reis naar Sofia niet zouden worden tegengehouden en alsnog zouden worden gerepatriëerd naar Albanië, heeft de verwerende partij geoordeeld dat zij niet aantonen dat het voor hen onoverkomelijk zou zijn om zich met de wettelijke verplichtingen in regel te stellen en zij, indien nodig, niet over een tijdelijke verblijfstitel zouden kunnen beschikken in Bulgarije. Verder wordt erop gewezen dat een voorafgaandelijke afspraak kan worden gemaakt met de visumdienst via e-mail. Verzoekers stellen daar tegenover dat van hen geen negatief bewijs kan worden gevraagd en dat de verwerende partij dan maar moet aannemelijk maken dat zij wel over een verblijfsrecht kunnen beschikken. Zij kunnen daarin niet worden bijgetreden: ten eerste betwisten verzoekers niet dat alle Albanese onderdanen zich moeten wenden tot de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Bulgarije. Hoewel het correct is dat dit gegeven op zich het bestaan van een buitengewone omstandigheid precies om die reden niet per definitie uitsluit, moet in alle redelijkheid worden aangenomen dat het Albanese onderdanen niet buitengewoon moeilijk of onmogelijk wordt gemaakt om zich op een regelmatige manier te begeven naar de voormelde diplomatieke vertegenwoordiging. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat een bewijs van het tegendeel moet voorliggen opdat deze omstandigheid als een buitengewone

omstandigheid kan worden beschouwd, temeer nu de bewijslast bij het indienen van de aanvraag bij de aanvrager berust. Verzoekers stellen dan wel dat een negatief bewijs niet kan worden bijgebracht, maar zij maken niet aannemelijk dat zij niet zouden kunnen aantonen dat zij er niet zouden in kunnen slagen om zich op een legale wijze naar de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Bulgarije te begeven, temeer nu in de bestreden beslissing er nog op wordt gewezen dat een voorafgaandelijke afspraak kan worden gemaakt met de visumdienst. Verzoekers kunnen zich ook op deze manier informeren over de te volgen procedure met het oog op hun aanwezigheid in de ambassade in Sofia. Waar verzoekers erop wijzen dat hun argument dat zij in Bulgarije geen verblijfplaats hebben niet wordt ontmoet in de bestreden beslissing, moet erop worden gewezen dat zij daarin niet kunnen worden bijgetreden: de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij niet tijdelijk in Bulgarije zouden kunnen verblijven. Gelet op het voorgaande kan dit motief niet als kennelijk onredelijk worden aangemerkt.

De Raad stelt dus vast dat, hoewel verzoekers kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat de verwijzing naar de bijstand van het IOM bij terugkeer op zich geen antwoord biedt op de omstandigheid dat de aanvraag moet worden ingediend in Sofia, en dus niet in het land van herkomst van verzoekers, blijkt uit het voorgaande dat de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd omtrent deze in de aanvraag te berde gebrachte omstandigheid.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die hen alsnog zouden toelaten om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. Evenmin hebben zij aangetoond dat voorafgaand aan deze conclusie niet afdoende werd gemotiveerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS